TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2024. gada 19. decembrī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Robežkontrole, patvērums un imigrācija – Patvēruma politika – Direktīva 2013/32/ES – Kopējās procedūras starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai – Starptautiskās aizsardzības pieteikums – Nepieņemamības pamati – 2. panta q) punkts – Jēdziens "turpmāks pieteikums" – 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts – Fakts, ka dalībvalsts noraidījusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu kā nepieņemamu, ņemot vērā, ka noraidīts citā dalībvalstī iesniegts iepriekšējs pieteikums vai ka cita dalībvalsts pārtraukusi iepriekšējā pieteikuma procedūru

Apvienotajās lietās C-123/23 un C-202/23 [*Khan Yunis* un *Baabda*] [i]

par diviem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Minden* (Mindenes Administratīvā tiesa, Vācija) iesniegusi ar lēmumiem, kas pieņemti 2022. gada 28. oktobrī un kas Tiesā reģistrēti 2023. gada 1. martā (C-123/23) un 2023. gada 28. martā (C-202/23), tiesvedībā

N.A.K.,

E.A.K.,

Y.A.K. (C-123/23)

M.E.O. (C-202/23)

pret

Bundesrepublik Deutschland,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents) un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerāladvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretāre: A. Juhāsa-Tota [*A. Juhász-Tóth*], administratore,

* Tiesvedības valoda – vācu.

[i] Šīs lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2024. gada 29. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller*, *A. Hoesch* un *R. Kanitz*, pārstāvji,

– Francijas valdības vārdā – *R. Bénard* un *J. Illouz*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Azéma*, *J. Hottiaux*, *B. Schima* un *J. Vondung*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 27. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu.

2 Šie lūgumi iesniegti divās tiesvedībās starp N.A.K., E.A.K. un Y.A.K. (lieta C-123/23), kā arī M.E.O. (lieta C-202/23), no vienas puses, un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika), no otras puses, par diviem *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federālā migrācijas un bēgļu lietu pārvalde, Vācija; turpmāk tekstā – "Federālā pārvalde") lēmumiem, ar kuriem viņu patvēruma pieteikumi noraidīti kā nepieņemami.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2011/95/ES

3 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.), 2. pantā "Definīcijas" paredzēts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) "starptautiskā aizsardzība" ir bēgļa un alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;

b) "starptautiskās aizsardzības saņēmējs" ir persona, kurai ir piešķirts bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;

[..]

d) “bēglis” ir trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas rases, reliģijas, tautības, politisko uzskatu vai piederības kādai noteiktai sociālai grupai dēļ, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un kas nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kas, atrazdamies ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, to pašu iepriekš minēto iemeslu dēļ nevar vai šādu baiļu dēļ nevēlas tajā atgriezties, un uz kuru neattiecas 12. pants;

e) “bēgļa statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;

f) “persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīgā persona, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā, un uz kuru neattiecas 17. panta 1. un 2. punkts, un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību;

g) “alternatīvās aizsardzības statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību;

h) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas cenšas saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus šīs direktīvas darbības jomas un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..].”

Direktīva 2013/32

4 Direktīvas 2013/32 13. apsvērumā noteikts:

“Starptautiskās aizsardzības piešķiršanas un atņemšanas noteikumu tuvināšanai būtu jāpalīdz ierobežot starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju otrreizēju plūsmu starp dalībvalstīm, ja šādu plūsmu izraisītu tiesisko regulējumu atšķirības, un radīt vienlīdzīgus nosacījumus Direktīvas [2011/95] piemērošanai dalībvalstīs.”

5 Šīs direktīvas 2. pants “Definīcijas” formulēts šādi:

“Šajā direktīvā:

[..]

b) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” jeb “pieteikums” ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus Direktīvas [2011/95] darbības jomas, un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..]

e) “galīgais lēmums” ir lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar Direktīvu [2011/95] un kas vairs nav pakļauts tiesiskajai aizsardzībai atbilstīgi šīs direktīvas V nodaļai, neatkarīgi no tā, vai šāda tiesiskā aizsardzība paredz pieteikuma iesniedzēja palikšanu attiecīgajās dalībvalstīs līdz tās iznākumam;

f) “atbildīgā iestāde” ir jebkura ar tieslietām saistīta vai administratīva struktūra dalībvalstī, kas atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu un kas ir kompetenta, lai šādos gadījumos pieņemtu lēmumus pirmajā instancē;

[..]

q) “turpmāks pieteikums” ir starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu, tostarp gadījumos, kad pieteikuma iesniedzējs ir skaidri atsaucis savu pieteikumu, un gadījumos, kad atbildīgā iestāde ir noraidījusi pieteikumu pēc tā netiešas atsaukšanas saskaņā ar 28. panta 1. punktu.”

6 Minētās direktīvas 6. pantā “Piekļuve procedūrai” noteikts:

“1. Ja persona starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedz iestādei, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kompetenta reģistrēt šādu pieteikumu, tad reģistrācija jāveic ne vēlāk kā triju darbadienu laikā pēc pieteikuma sagatavošanas.

Ja starptautiskās aizsardzības pieteikumu sagatavo citām iestādēm, kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem nav kompetentas to reģistrēt, reģistrācijai tomēr jānotiek ne vēlāk kā sešu darbadienu laikā pēc pieteikuma sagatavošanas.

[..]

2. Dalībvalstis nodrošina, lai personai, kura sagatavojusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu, būtu reāla iespēja to iesniegt iespējami īsā laikā. Ja pieteikuma iesniedzējs neiesniedz savu pieteikumu, dalībvalstis var attiecīgi piemērot 28. pantu.

[..]”

7 Šīs pašas direktīvas 2013/32 28. pantā “Procedūra pieteikuma netiešas atsaukšanas vai atteikšanās gadījumā” paredzēts:

“1. Ja pastāv vērā ņemams iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava pieteikuma, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt izskatīšanu, vai noraidīt pieteikumu, ar noteikumu, ka atbildīgā iestāde uzskata pieteikumu par nepamatotu, pamatojoties uz tā būtības atbilstīgu izskatīšanu saskaņā ar Direktīvas [2011/95] 4. pantu.

Dalībvalstis var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ja ir jo īpaši noskaidrots, ka:

a) viņš nav atbildējis uz prasību sniegt informāciju, kas ir būtiska viņa pieteikumam saistībā ar Direktīvas [2011/95] 4. pantu, vai nav ieradies uz personisko interviju, kā paredzēts šīs direktīvas 14. līdz 17. pantā, ja vien pieteikuma iesniedzējs savlaicīgi pierāda, ka nav izpildījis šīs prasības no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ;

b) viņš ir aizbēdzis vai bez atļaujas atstājis vietu, kur dzīvoja vai tika turēts, saprātīgā laikā neinformējot par to atbildīgo iestādi, vai viņš savlaicīgi nav izpildījis ziņošanas pienākumu vai citas saistības sniegt informāciju, ja vien pieteikuma iesniedzējs pierāda, ka tas noticis no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ.

[..]

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam, kas atkal piesakās atbildīgajā iestādē pēc tam, kad ir pieņemts lēmums pārtraukt izskatīšanu, kā minēts šā panta 1. punktā, ir tiesības pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, vai iesniegt jaunu pieteikumu, kuram nepiemēro 40. un 41. pantā minēto procedūru.

Dalībvalstis var paredzēt termiņu – vismaz deviņus mēnešus –, pēc kura pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu vairs nevar atsākt, vai jauno pieteikumu var uztvert kā turpmāku pieteikumu un piemērot tam 40. un 41. pantā minēto procedūru. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu var atsākt tikai vienu reizi.

Dalībvalstis nodrošina, ka šāda persona netiek pārvietota pretēji neizraidīšanas principam.

Dalībvalstis var ļaut atbildīgai iestādei atsākt izskatīšanu tajā posmā, kad tā tika pārtraukta.

3. Šis pants neskar [Eiropas Parlamenta un Padomes] Regulu (ES) Nr. 604/2013[(2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – "Dublinas III regula")]."

8 Saskaņā ar Direktīvas 2013/32 33. pantu "Nepieņemami pieteikumi":

"1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Dublinas III] regulu, dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu [2011/95], ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

[..]

d) pieteikums ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi Direktīvai [2011/95]; [..]

[..]."

9 Šīs direktīvas 40. pantā "Turpmāks pieteikums" paredzēts:

"1. Ja persona, kas ir pieteikusies uz starptautisko aizsardzību dalībvalstī, sniedz papildu paziņojumus vai turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī, minētā dalībvalsts pārbauda šos turpmākos paziņojumus vai turpmākā pieteikuma elementus saskaņā ar iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu vai saskaņā ar tāda lēmuma izskatīšanu, kas atrodas pārskatīšanas vai pārsūdzības procesā, ciktāl kompetentās iestādes var ņemt vērā un apsvērt visus elementus, kas ir pamatā turpmākajiem paziņojumiem vai turpmākajam pieteikumam.

2. Lai pieņemtu lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, turpmākais starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek vispirms pakļauts sākotnējai izskatīšanai attiecībā uz to, vai ir konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas attiecas uz pārbaudi, vai viņš ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar [Direktīvu 2011/95].

[..]

5. Ja turpmāku pieteikumu tālāk neizskata saskaņā ar šo pantu, to uzskata par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu.

[..]

7. Ja persona, attiecībā uz kuru ir jāizpilda pārsūtīšanas lēmums saskaņā ar [Dublinas III] regulu, iesniedz papildu paziņojumus vai turpmāku pieteikumu nosūtošajā dalībvalstī, minētos paziņojumus vai turpmākos pieteikumus izvērtē atbildīgā dalībvalsts, kā definēts minētajā regulā, saskaņā ar šo direktīvu."

10 Minētās direktīvas 41. panta "Izņēmumi attiecībā uz tiesībām palikt turpmāku pieteikumu gadījumā" 1. punktā noteikts:

"Dalībvalstis var pieļaut izņēmumu attiecībā uz tiesībām palikt teritorijā, ja persona:

a) ir iesniegusi pirmo turpmāko pieteikumu, kas netiek tālāk izvērtēts saskaņā ar 40. panta 5. punktu, galvenokārt tāpēc, lai kavētu vai izjauktu tāda lēmuma izpildi, kā rezultātā nekavējoties tiktu īstenota viņa pārvietošana no minētās dalībvalsts; vai

b) iesniedz citu turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī pēc galīgā lēmuma uzskatīt pirmo turpmāko pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 40. panta 5. punktu vai pēc galīgā lēmuma noraidīt minēto pieteikumu kā nepamatotu.

Dalībvalstis var pieļaut šādu izņēmumu tikai tad, ja atbildīgā iestāde uzskata, ka atgriešanas lēmuma rezultāts nebūs tieša vai netieša izraidīšana, pārkāpjot minētās dalībvalsts starptautiskās un Savienībā noteiktās saistības."

Dublinas III regula

11 Saskaņā ar Dublinas III regulas 48. panta pirmo daļu ar šo regulu tika atcelta Padomes Regula (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.), ar kuru atbilstoši tās 24. pantam tika

aizstāta 1990. gada 15. jūnijā Dublinā parakstītā Konvencija, ar ko nosaka dalībvalsti, kura ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no Eiropas Kopienu dalībvalstīm (OV 1997, C 254, 1. lpp.).

12 Saskaņā ar Dublinas III regulas 1. pantu "Priekšmets" šajā regulā paredzēti kritēriji un mehānismi, lai noteiktu dalībvalsti, kas atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka tāda starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kurš iesniegts kādā no dalībvalstīm, sauktu par "atbildīgo dalībvalsti".

13 Šīs regulas II nodaļā "Vispārīgi principi un garantijas" ietvertā 3. panta "Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai" 1. punktā noteikts:

"Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo."

14 Minētās regulas 17. panta "Diskrecionārās klauzulas" 1. punkta pirmajā un otrajā daļā paredzēts:

"Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta, katra dalībvalsts var nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko tai iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, pat ja saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem kritērijiem šāda izskatīšana nav attiecīgās dalībvalsts pienākums.

Dalībvalsts, kas nolemj saskaņā ar šo punktu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kļūst par atbildīgo dalībvalsti un uzņemas ar minēto atbildību saistītos pienākumus. [..]"

15 Šīs pašas regulas 18. pants "Atbildīgās dalībvalsts pienākumi" formulēts šādi:

"1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

a) saskaņā ar 21., 22. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt pieteikuma iesniedzēju, kas iesniedzis pieteikumu citā dalībvalstī;

b) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums tiek izskatīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.

2. [..]

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta c) apakšpunkts, kad atbildīgā dalībvalsts ir pārtraukusi pieteikuma izskatīšanu pēc tam, kad pieteikuma iesniedzējs to ir atsaucis, pirms ir pieņemts lēmums pēc būtības pirmajā instancē, minētā dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam

ir tiesības pieprasīt, lai viņa pieteikuma izskatīšana tiek pabeigta, vai iesniegt jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kuru neuzskatīs par turpmāku pieteikumu, kā noteikts Direktīvā [2013/32]. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka tiek pabeigta pieteikuma izskatīšana."

16 Dublinas III regulas 27. panta "Tiesiskās aizsardzības līdzekļi" 1. punktā noteikts:

"Pieteikuma iesniedzējam vai citai personai, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā."

17 Šīs regulas 29. panta "Kārtība un termiņi" 1. un 2. punktā noteikts:

"1. Pieteikuma iesniedzēja vai citas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētās personas pārsūtīšanu no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem pēc abu attiecīgo dalībvalstu savstarpējas apspriešanās, cik vien iespējams īsā laikā, un, vēlākais, sešos mēnešos no dienas, kad akceptēts citas dalībvalsts pieprasījums uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, vai no dienas, kad pieņemts galīgais lēmums par pārsūdzību vai pārskatīšanu, ja tas aptur pārsūtīšanu saskaņā ar 27. panta 3. punktu.

[..]

2. Ja pārsūtīšana nenotiek sešu mēnešu termiņā, tad atbildīgā dalībvalsts tiek atbrīvota no pienākuma uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu un atbildība tiek nodota pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij. Šo termiņu var pagarināt, ilgākais, līdz vienam gadam, ja pārsūtīšanu nevar veikt attiecīgās personas ieslodzījuma dēļ, vai, ilgākais, līdz astoņpadsmit mēnešiem attiecīgās personas bēgšanas gadījumā."

Vācijas tiesības

AsylG

18 *AsylG*esetz (Patvēruma likums, *BGBl.* 2008 I, 1798. lpp.) redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – "Patvēruma likums"), 26.a panta "Drošas trešās valstis" 2. punktā noteikts:

"Drošas trešās valstis, izņemot [..] Savienības dalībvalstis, ir I pielikumā norādītās valstis."

19 *AsylG* 29. panta "Nepieņemami pieteikumi" 1. punktā paredzēts:

"Patvēruma pieteikums ir nepieņemams, ja:

[..]

5. turpmāka pieteikuma gadījumā saskaņā ar 71. pantu vai atkārtota pieteikuma gadījumā saskaņā ar 71.a pantu nav jāīsteno vēl viena patvēruma procedūra."

20 *AsylG* 31. panta "Federālās pārvaldes lēmumi par patvēruma pieteikumiem" 2. punktā noteikts:

"Lēmumos par pieņemamiem patvēruma pieteikumiem [..] tiek *expressis verbis* norādīts, vai ārvalstniekam ir atzīts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss un vai viņš ir atzīts par personu, kurai ir tiesības uz patvērumu. [..]"

21 *AsylG* 71. panta "Turpmāks pieteikums" 1. punktā noteikts:

"Ja ārvalstnieks pēc agrāka patvēruma pieteikuma atsaukšanas vai neapstrīdamas noraidīšanas atkārtoti iesniedz patvēruma pieteikumu (turpmāks pieteikums), jauna patvēruma procedūra īstenojama tikai tad, ja izpildīti *Verwaltungsverfahrensgesetz* [(Administratīvā procesa likums, *BGBl.* 2003 I, 102. lpp.; turpmāk tekstā – "*VwVfG*")] 51. panta 1.–3. punktā izvirzītie nosacījumi; to pārbaudīt ir pienākums Federālajai pārvaldei. [..]"

22 *AsylG* 71.a panta "Atkārtots pieteikums" 1. punktā paredzēts:

"Ja ārvalstnieks pēc viņam nelabvēlīgas patvēruma procedūras noslēgšanās drošā trešā valstī (26.a pants), kurai piemēro [Savienības] tiesību normas attiecībā uz atbildību par patvēruma procedūru īstenošanu vai ar kuru Vācijas Federatīvā Republika šajā jomā noslēgusi starptautisku līgumu, Vācijas Federatīvajā Republikā iesniedz patvēruma pieteikumu (atkārtots pieteikums), jauna patvēruma procedūra īstenojama tikai tad, ja par patvēruma procedūras īstenošanu atbildīga ir Vācijas Federatīvā Republika un ir izpildīti [*VwVfG*] 51. panta 1.–3. punktā izvirzītie nosacījumi; to pārbaudīt ir pienākums Federālajai pārvaldei."

VwVfG

23 *VwVfG* 51. panta 1. un 2. punktā noteikts:

"(1) Pamatojoties uz ieinteresētās personas pieteikumu, iestāde lemj par galīga administratīvā akta atcelšanu vai tā grozīšanu, ja:

1. pēc administratīvā akta pieņemšanas ieinteresētajai personai par labu ir mainījušies faktiskie vai tiesiskie apstākļi, pamatojoties uz kuriem administratīvais akts ir pieņemts;

2. ir jauni pierādījumi, kuri būtu izraisījuši ieinteresētai personai labvēlīgāka lēmuma pieņemšanu;

[..].

(2) Pieteikums ir pieņemams tikai tad, ja ieinteresētā persona, nebūdama rupji nolaidīga, nav bijusi spējīga izvirzīt pamatu procedūras atsākšanai iepriekšējā procedūrā, it īpaši izmantojot tiesību aizsardzības līdzekļus."

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-123/23

24 N.A.K. ir nepilngadīgo bērnu E.A.K. un Y.A.K. māte un viņu likumiskā pārstāve. Viņi ir Palestīnas izcelsmes bezvalstnieki no Gazas joslas. Saskaņā ar viņu apgalvojumiem viņi 2019. gada 11. novembrī ieceļoja Vācijas Federatīvajā Republikā un 2019. gada 15. novembrī lūdza

patvērumu. Šie pieteikumi tika reģistrēti 2019. gada 22. novembrī. Šo pieteikumu pamatojumam N.A.K. apgalvoja, ka viņu pašu un viņas bērnus vajā *Hamas* viņas vīra politiskās darbības dēļ. Turklāt viņas vecāki esot vēlējušies viņu piespiest atdot bērnus viņas vīra ģimenei un vienai pašai atgriezties vecāku mājsaimniecībā.

25 No N.A.K. apgalvojumiem un Federālās pārvaldes veiktajiem izziņas pasākumiem izriet, ka N.A.K. iepriekš bija iesniegusi patvēruma pieteikumus Spānijas Karalistes un Beļģijas Karalistes kompetentajām iestādēm. Atpakaļuzņemšanas lūgumu, kuru Federālā pārvalde iesniedza Spānijas iestādēm, pēdējā minētā noraidīja. Beļģijas iestādēm atpakaļuzņemšanas lūgums netika iesniegts.

26 Atbildot uz Federālās pārvaldes informācijas pieprasījumu, Beļģijas kompetentā iestāde 2021. gada 5. martā norādīja, ka starptautiskās aizsardzības pieteikums, kuru N.A.K. bija iesniegusi 2018. gada 21. augustā, ticis noraidīts ar 2019. gada 5. jūlija lēmumu, kas nav ticis pārsūdzēts. Beļģijas kompetentā iestāde citastarp pauda uzskatu, ka nebija pierādīts, ka ir ticams, ka N.A.K. savā izcelsmes valstī varētu tikt vajāta vai ciest būtisku kaitējumu.

27 Ar 2021. gada 25. maija lēmumu Federālā pārvalde N.A.K., E.A.K. un Y.A.K. patvēruma pieteikumus noraidīja, pamatojoties būtībā uz to, ka ir piemērojams *AsylG* 71.a pants un ka nav izpildīti nosacījumi jaunas patvēruma procedūras sākšanai. 2021. gada 9. jūnijā N.A.K., E.A.K. un Y.A.K. šo lēmumu pārsūdzēja *Verwaltungsgericht Minden* (Mindenes Administratīvā tiesa, Vācija), kas ir iesniedzējtiesa.

28 Šī tiesa norāda, ka no 2021. gada 20. maija sprieduma L.R. (Norvēģijas noraidīts patvēruma pieteikums) (C-8/20, EU:C:2021:404) un 2022. gada 22. septembra sprieduma *Bundesrepublik Deutschland* (Dānijas noraidīts patvēruma pieteikums) (C-497/21, EU:C:2022:721) izriet, ka tāda tiesību norma kā *AsylG* 71.a pants nevar tikt piemērota, ja šīs pašas ieinteresētās personas pirmo patvēruma pieteikumu ir noraidījusi attiecīgi trešā valsts vai tāda cita dalībvalsts, kas nepiemēro Direktīvu 2011/95, kura nav tā, kurā sagatavots atkārtotais pieteikums. Savukārt Tiesa esot skaidri atstājusi atklātu jautājumu par to, vai šāda tiesību norma var būt piemērojama gadījumā, ja pirmo patvēruma pieteikumu noraidījusi cita dalībvalsts, kas piemēro šo direktīvu. Taču šis jautājums esot izšķirošs pamatlietas iznākumam, jo šajā gadījumā pieteikuma iesniedzēji neesot iesnieguši jaunus elementus vai konstatējumus, kas varētu pamatot viņu pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu un *AsylG* 71.a panta 1. punktu kopsakarā ar *VwVfG* 51. panta 1. un 2. punktu.

29 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka jēdziens "turpmāks pieteikums" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta izpratnē attiecas arī uz gadījumu, kad starptautiskās aizsardzības pieteikums ir iesniegts pēc tam, kad cita Savienības dalībvalsts pieņēmusi galīgo lēmumu par tā paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšēju analogu pieteikumu, un tādējādi šādam pieteikumam piemērojams šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts.

30 Ņemot vērā šos apstākļus, *Verwaltungsgericht Minden* (Mindenes Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru šajā dalībvalstī iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidāms kā nepieņemams, ja iepriekš citā dalībvalstī iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu šī cita dalībvalsts ir galīgi noraidījusi kā nepamatotu?"

Lieta C-202/23

31 2020. gada 2. martā Libānas valstspiederīgais M.E.O. ieceļoja Vācijā un sagatavoja patvēruma pieteikumu, kas Federālajā pārvaldē tika reģistrēts 2020. gada 30. aprīlī. Tās veiktie izziņas pasākumi atklāja, ka pirms ieceļošanas Vācijā M.E.O. bija iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu Polijā.

32 Ar 2020. gada 29. aprīļa vēstuli Polijas iestādes piekrita uzņemt M.E.O. atpakaļ. Ar 2020. gada 25. jūnija lēmumu, kas M.E.O. tika paziņots 2020. gada 1. jūlijā, Federālā pārvalde noraidīja viņa patvēruma pieteikumu kā nepieņemamu un izdeva rīkojumu par viņa izraidīšanu uz Poliju. M.E.O. par šo lēmumu iesniedza pārsūdzību kopā ar pieteikumu par pagaidu noregulējumu. Pēdējais minētais pieteikums 2020. gada 31. jūlijā tika noraidīts. Tomēr no iesniedzējtiesas norādēm izriet, ka lēmums par M.E.O. izraidīšanu uz Poliju nevarēja tikt izpildīts un nevar uzskatīt, ka M.E.O. būtu Dublinas III regulas 29. panta 2. punkta izpratnē aizbēdzis.

33 2021. gada 2. februārī Federālā pārvalde 2020. gada 25. jūnija lēmumu atcēla, pamatojoties uz to, ka ir beidzies termiņš M.E.O. pārsūtīšanai uz Poliju. Bez tam, atbildot uz Federālās pārvaldes pieprasījumu, Polijas iestādes to informēja, ka procedūra par M.E.O. Polijā iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu 2020. gada 20. aprīlī tikusi pārtraukta, pamatojoties uz to, ka M.E.O. uzturoties Vācijā. Iesniedzējtiesa norāda, ka atbilstoši Polijas tiesiskajam regulējumam, pamatojoties uz M.E.O. pieteikumu, šo procedūru būtu varēts atsākt deviņu mēnešu laikā pēc tās pārtraukšanas, proti, līdz 2021. gada 20. janvārim.

34 Ar 2021. gada 14. jūlija lēmumu Federālā pārvalde M.E.O. patvēruma pieteikumu noraidīja kā nepieņemamu un draudēja viņu izraidīt uz Libānu. 2021. gada 27. jūlijā M.E.O. šo lēmumu pārsūdzēja iesniedzējtiesā. Pēdējā minētā ar 2021. gada 31. augusta lēmumu apturēja lēmuma par izraidīšanu izpildi.

35 Iesniedzējtiesa norāda, ka, ņemot vērā pamatlietas faktus, *AsylG* 71.a panta piemērošanas nosacījumi ir izpildīti, un tādējādi M.E.O. patvēruma pieteikums būtu jānoraida kā nepieņemams. Proti, pirmkārt, iesniedzējtiesa uzskata, ka šī tiesību norma jāinterpretē tādējādi, ka tā piemērojama, ja patvēruma procedūra drošā trešā valstī *AsylG* 26.a panta izpratnē tikusi pārtraukta dienā, kad saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 2. punktu atbildība par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu tikusi nodota Vācijas Federatīvajai Republikai. Tā tas esot šajā gadījumā, jo termiņš procedūras atsākšanai par M.E.O. Polijā iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu beidzies 2021. gada 20. janvārī, savukārt Vācijas Federatīvā Republika esot kļuvusi atbildīga par M.E.O. starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu pēc tam, kad beidzies Dublinas III regulas 29. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu termiņš no nolēmuma pieņemšanas 2020. gada 31. jūlijā par M.E.O. pieteikumu par pagaidu noregulējumu attiecībā uz lēmumu par viņa izraidīšanu uz Poliju, proti, 2021. gada 31. janvārī.

36 Otrkārt, *VwVfG* 51. panta 1. un 2. punkts šajā gadījumā neesot piemērojams, jo M.E.O. Vācijā sagatavotais patvēruma pieteikums esot balstīts uz faktiem, kas norisinājušies pirms viņa izceļošanas no Libānas. Būtu jāpieņem, ka M.E.O. ir atsaucies uz tiem pašiem faktiem, lai pamatotu savu Polijā iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu, vai vismaz ka viņš būtu varējis to darīt; tādējādi šos faktus nevarot uzskatīt par jauniem elementiem, uz kuriem viņš nav varējis atsaukties, ja vien viņš nav pieļāvis rupju neuzmanību.

37 Tomēr iesniedzējtiesa uzskata – ja izrādītos, ka tāda tiesību norma kā *AsylG* 71.a pants ir pretrunā Savienības tiesībām, pamatojoties uz to, ka jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums nevar tikt uzskatīts par "turpmāku pieteikumu" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta izpratnē, ja galīgo lēmumu par tā paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšēju pieteikumu pieņēmusi cita Savienības dalībvalsts, M.E.O. prasība būtu jāapmierina.

38 Tad, ja tiktu uzskatīts, ka jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums var tikt kvalificēts kā "turpmāks pieteikums" šī 2. panta q) punkta izpratnē, arī gadījumā, ja procedūru par tā paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšēju pieteikumu, kas iesniegts citā dalībvalstī, šī cita dalībvalsts ir pārtraukusi, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējs to nav turpinājis, iesniedzējtiesa vaicā, vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts liedz jauno pieteikumu noraidīt kā nepieņemamu, kamēr vēl iespējams atsākt procedūru par iepriekšējo pieteikumu. Ja tas tā ir, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai termiņš, kurā pieteikuma iesniedzējs var lūgt atsākt procedūru savu iepriekšējo pieteikumu, nosakāms saskaņā ar valsts vai Savienības tiesībām un gadījumā, ja tas darāms saskaņā ar Savienības tiesībām – kāds ir šajās tiesībās paredzētais termiņš.

39 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Minden* (Mindenes Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru šajā dalībvalstī iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidāms kā nepieņemams, ja pieteikuma iesniedzējs jau iepriekš citā dalībvalstī ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu un šī cita dalībvalsts ir pārtraukusi procedūru, jo pieteikuma iesniedzējs šajā citā dalībvalstī ir atteicies no procedūras turpināšanas?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru šajā dalībvalstī iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidāms kā nepieņemams, ja pieteikuma iesniedzējs jau iepriekš citā dalībvalstī ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu un šī cita dalībvalsts ir pārtraukusi procedūru, jo pieteikuma iesniedzējs šajā citā dalībvalstī ir atteicies no procedūras turpināšanas, lai gan patvēruma procedūru citā dalībvalstī šī cita dalībvalsts vēl var atsākt, ja pieteikuma iesniedzējs to šajā citā dalībvalstī lūdz?

3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:

vai Savienības tiesībās ir noteikts, kurš brīdis, lemjot par starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ir izšķirošs, lai noteiktu, vai patvēruma procedūru, kas iepriekš citā dalībvalstī ir pārtraukta, vēl var atsākt, vai arī šo jautājumu reglamentē tikai valsts tiesību akti?

4) Ja uz trešo jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka Savienības tiesībās ir ietvertas attiecīgas prasības:

saskaņā ar Savienības tiesībās noteiktajām prasībām, lemjot par starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kurš ir izšķirošais brīdis, lai noteiktu, vai patvēruma procedūru, kas iepriekš citā dalībvalstī ir pārtraukta, vēl var atsākt?"

Tiesvedība Tiesā

40 Lietā C-123/23 iesniedzējtiesa lūdza minētajai lietai noteikt prioritāru izskatīšanu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 53. panta 3. punktu. Ar 2023. gada 18. aprīļa lēmumu Tiesas priekšsēdētājs nolēma, ka šis lūgums nav jāapmierina.

41 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2023. gada 10. maija lēmumu lietas C-123/23 un C-202/23 tika apvienotas rakstveida un mutvārdu daļai, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par jautājumu lietā C-123/23

42 Ar jautājumu lietā C-123/23 iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu minētās direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā dalībvalstī sagatavojis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura iepriekšējais starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas bijis iesniegts citai dalībvalstij, ar pēdējās minētās dalībvalsts pieņemtu galīgu lēmumu noraidīts.

43 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesiskajā regulējumā, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (spriedums, 2022. gada 28. oktobris, *Generalstaatsanwaltschaft München* (Izdošana un *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Pirmām kārtām, attiecībā uz Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta – kurā izsmeļoši uzskaitītas situācijas, kad dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu – formulējumu (spriedums, 2021. gada 20. maijs, L.R. (Norvēģijas noraidīts patvēruma pieteikums), C-8/20, EU:C:2021:404, 31. punkts un tajā minētā judikatūra) jānorāda, ka šīs tiesību normas d) punktā paredzēts, ka dalībvalstis var pieņemt šādu lēmumu, ja šis pieteikums ir "turpmāks pieteikums", kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95, vai tādus nav iesniedzis pieteikuma iesniedzējs.

45 Jēdziens "turpmāks pieteikums" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punktā definēts kā "jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu".

46 Tādējādi šajā definīcijā atkārtoti jēdzieni "starptautiskās aizsardzības pieteikums" un "galīgais lēmums", kas arī definēti šīs direktīvas 2. pantā – attiecīgi b) un e) punktā.

47 Pirmkārt, runājot par jēdzienu "starptautiskās aizsardzības pieteikums" jeb "pieteikums", Direktīvas 2013/32 2. panta b) punktā tas definēts kā aizsardzības pieteikums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu Direktīvas 2011/95 izpratnē.

48 Otrkārt, jēdziens "galīgais lēmums" Direktīvas 2013/32 2. panta e) punktā definēts kā lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar Direktīvu 2011/95 un kas vairs nav pakļauts tiesiskajai aizsardzībai atbilstīgi Direktīvas 2013/32 V nodaļai.

49 Tādējādi jākonstatē, ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta normu kopsakarā ar šī sprieduma 45.–48. punktā minētajām tiesību normām formulējumā nav paredzēts nosacījums, saskaņā ar kuru, lai jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu varētu kvalificēt kā "turpmāku pieteikumu" un noraidīt kā nepieņemamu jaunu elementu vai konstatējumu neesamības dēļ, jaunam starptautiskās aizsardzības pieteikumam būtu jābūt sagatavotam tās pašas dalībvalsts iestādēm, kas pieņēmusi galīgo lēmumu par tā paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšēju pieteikumu.

50 Otrām kārtām, šo interpretāciju apstiprina šīs tiesību normas konteksts.

51 Proti, Direktīvas 2013/32 40. panta, kurā precizēta turpmākiem pieteikumiem piemērojamā procedūra, 7. punktā citastarp paredzēts, ka tad, ja persona, attiecībā uz kuru jāizpilda pārsūtīšanas lēmums saskaņā ar Dublinas III regulu, iesniedz turpmāku pieteikumu nosūtošajā dalībvalstī, pēdējo minēto pieteikumu izskata atbildīgā dalībvalsts minētās regulas izpratnē.

52 Taču no Dublinas III regulas 17. panta 1. punkta izriet, ka pārsūtīšanas lēmums saskaņā ar šo regulu nevar tikt pieņemts, ja dalībvalsts, kurā atrodas attiecīgā persona, pati ir izskatījusi šīs personas iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, jo tas, ka šī dalībvalsts ir veikusi šādu izskatīšanu, nozīmē, ka tā ir kļuvusi par "atbildīgo dalībvalsti" minētās regulas izpratnē un vairs nevar pieprasīt pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz citu dalībvalsti.

53 No tā loģiski izriet, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 7. punktā minētais "turpmāks pieteikums" ir jauns pieteikums, kas sagatavots dalībvalstī, kura pieprasījusi pārsūtīšanu, pēc tam, kad dalībvalstī, uz kuru jāpārsūta attiecīgā persona, pieņemts lēmums par tā paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšēju pieteikumu. Tādējādi šī tiesību norma apstiprina, ka jēdziens "turpmāks pieteikums", kā tas ir definēts šīs direktīvas 2. panta q) punktā, attiecas arī uz jaunu pieteikumu, kas sagatavots pēc tam, kad cita dalībvalsts pieņēmusi lēmumu par tā paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšēju pieteikumu.

54 Direktīvas 2013/32 40. panta 1. punkts, kas it īpaši attiecas uz iespējamo situāciju, kad persona, kura lūgusi starptautisko aizsardzību konkrētā dalībvalstī, iesniedz "turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī", arī apstiprina šī sprieduma 49. punktā izklāstīto interpretāciju. Proti, ja starptautiskās aizsardzības pieteikums, lai tas tiktu kvalificēts kā "turpmāks pieteikums" šīs direktīvas 2. panta q) punkta izpratnē, būtu bijis jāsagatavo tās pašas dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kura pieņēmusi lēmumu par iepriekšēju tā paša pieteikuma iesniedzēja pieteikumu, atsauce minētās direktīvas 40. panta 1. punktā uz turpmāku pieteikumu, kas sagatavots "tajā pašā dalībvalstī", būtu lieka.

55 Trešām kārtām, Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta interpretācija tādējādi, ka dalībvalsts var kvalificēt kā "turpmāku pieteikumu" un noraidīt kā nepieņemamu, ja tas nav pamatots ar jauniem elementiem vai konstatējumiem, tādu jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko sagatavojis pieteikuma iesniedzējs, kura agrākais pieteikums ir noraidīts ar galīgu lēmumu, ko pieņēmusi cita dalībvalsts, arī atbilst šajā direktīvā izvirzītajam starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju sekundārās kustības starp dalībvalstīm ierobežošanas mērķim, kas izriet no tās 13. apsvēruma.

56 Kā būtībā norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 82.–84. punktā, Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta interpretācija tādējādi, ka jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas sagatavots dalībvalsts kompetentajām iestādēm, var tikt kvalificēts kā "turpmāks pieteikums" un tikt noraidīts kā nepieņemams jaunu elementu vai konstatējumu neesamības gadījumā tikai

tad, ja tā paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšējs pieteikums noraidīts ar galīgo lēmumu, ko pieņēmusi šī pati dalībvalsts, varētu mudināt pieteikuma iesniedzējus, kuru starptautiskās aizsardzības pieteikumus vienas dalībvalsts kompetentās iestādes galīgi noraidījušas, pārvietoties uz otru vai pat trešo dalībvalsti, lai tur sagatavotu jaunu analogu pieteikumu, cerot, ka tā pilnīga izskatīšana, kas saskaņā ar šo interpretāciju būtu jāveic šo citu dalībvalstu iestādēm, noslēgtos ar iznākumu, kurš būtu tiem labvēlīgs.

57 Vēl jāuzsver, ka iespēja noraidīt kā nepieņemamu jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kurš nav ne pamatots ar jauniem elementiem vai konstatējumiem, ne arī ietver šādus elementus vai šādus konstatējumus gadījumā, ja šī paša pieteikuma iesniedzēja iepriekšējs pieteikums noraidīts ar lēmumu, ko pieņēmusi cita dalībvalsts, atbilst dalībvalstu savstarpējas uzticēšanās principam, uz kuru saskaņā ar Tiesas judikatūru balstīta kopējā Eiropas patvēruma sistēma un kuram Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, ņemot vērā, ka tas ļauj izveidot un saglabāt telpu bez iekšējām robežām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 10. decembris, *Minister for Justice and Equality* (Starptautiskās aizsardzības pieteikums Īrijā) C-616/19, EU:C:2020:1010, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

58 Bez tam jānorāda, ka šī sprieduma 55. punktā izklāstītā Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta interpretācija atbilst Tiesas judikatūrai, kas izriet no 2022. gada 22. septembra sprieduma *Bundesrepublik Deutschland* (Dānijas noraidīts patvēruma pieteikums) (C-497/21, EU:C:2022:721).

59 Ir taisnība, ka Tiesa atzina – Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts kopsakarā ar tās 2. panta q) punktu, kā arī ar LES un LESD pievienotā 22. protokola par Dānijas nostāju 2. pantu jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts – kas nav Dānijas Karaliste – tiesiskais regulējums, kurā paredzēta iespēja pilnībā vai daļēji noraidīt kā nepieņemamu starptautiskās aizsardzības pieteikumu šīs direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā citā dalībvalstī sagatavojis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura iepriekšējo starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas bijis iesniegts Dānijas Karalistei, pēdējā minētā dalībvalsts noraidījusi.

60 Tomēr, kā izriet no minētā sprieduma 35. un 43. punkta, šo Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta interpretāciju Tiesa pamatojusi ar īpašo statusu, kāds saskaņā ar iepriekšējā punktā minēto protokolu ir Dānijas Karalistei attiecībā uz LESD trešās daļas V sadaļu, kurā citastarp ietilpst robežkontroles, patvēruma un imigrācijas politika. Atbilstoši minētajam protokolam Direktīva 2011/95 šai dalībvalstij nav piemērojama, un tādējādi minētās dalībvalsts kompetentajām iestādēm iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums nevar būt pieteikums, ar kuru "cenšas saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu" Direktīvas 2011/95 izpratnē.

61 Papildus tam 2022. gada 22. septembra sprieduma *Bundesrepublik Deutschland* (Dānijas noraidīts patvēruma pieteikums) (C-497/21, EU:C:2022:721) 46. punktā Tiesa uzsvēra, ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta interpretācija, kas veikta šajā spriedumā, neskar atsevišķo jautājumu par to, vai jēdziens "turpmāks pieteikums" piemērojams jaunam starptautiskās aizsardzības pieteikumam, kas dalībvalstī sagatavots pēc tam, kad ar galīgu lēmumu noraidīts citas dalībvalsts, kas nav Dānijas Karaliste, iepriekšējs pieteikums.

62 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz jautājumu lietā C-123/23 jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu minētās direktīvas 2. panta b) punkta

izpratnē, ko šajā dalībvalstī sagatavojis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura iepriekšējais starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas bijis iesniegts citai dalībvalstij, kurai piemērojama Direktīva 2011/95, noraidīts ar pēdējās minētās dalībvalsts pieņemtu galīgu lēmumu.

Par jautājumiem lietā C-202/23

63 Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ar LESD 267. pantu iedibinātajā sadarbības starp valstu tiesām un Tiesu procedūrā Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai lietderīga atbilde, kas tai ļautu izlemt tās izskatīšanā esošo lietu. Šajā nolūkā Tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārformulē tai iesniegtie jautājumi. Turklāt Tiesai var nākties ņemt vērā tādas Savienības tiesību normas, uz kurām valsts tiesa sava jautājuma izklāstā nav atsaukusies (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, *Ministrstvo za obrambo*, C-742/19, EU:C:2021:597, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Apstāklis, ka iesniedzējtiesa savos jautājumos formāli ir minējusi noteiktas Savienības tiesību normas, neliedz Tiesai sniegt valsts tiesai visus interpretācijas elementus, kas var būt noderīgi pamatlietas izspriešanai, no visiem šīs tiesas norādītajiem elementiem, it īpaši no iesniedzējtiesas nolēmuma pamatojuma, izdalot tos Savienības tiesību elementus, kuriem nepieciešama interpretācija, ņemot vērā pamatlietas priekšmetu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 22. aprīlis, *Profi Credit Slovakia*, C-485/19, EU:C:2021:313, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas norādēm, kas apkopotas šī sprieduma 31.–35. punktā, izriet, ka M.E.O. vispirms iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Polijas iestādēm un pēc tam 2020. gada 2. martā ieceļoja Vācijā un tur sagatavoja patvēruma pieteikumu, kurš Federālajā pārvaldē tika reģistrēts 2020. gada 30. aprīlī. Starplaikā, 2020. gada 20. aprīlī, Polijas kompetentā iestāde pārtrauca ar M.E.O. iesniegto pieteikumu sākto procedūru, pamatojoties uz to, ka pēdējais minētais uzturējās Vācijā.

66 Savukārt Federālā pārvalde ar pamatlietā C-202/23 aplūkoto 2021. gada 14. jūlija lēmumu M.E.O. patvēruma pieteikumu noraidīja kā nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka dienā, kad saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 2. punktu atbildība par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu tikusi nodota Vācijas Federatīvajai Republikai, proti, 2021. gada 31. janvārī, Polijas kompetentā iestāde ar galīgo lēmumu atbilstoši Direktīvas 2013/32 28. panta 1. punktam jau bija pārtraukusi procedūru par šī pieteikuma iesniedzēja iepriekšējo starptautiskās aizsardzības pieteikumu, jo šīs iestādes ieskatā minētais pieteikums bija ticis netieši atsaukts.

67 No tā izriet – lai noraidītu M.E.O. starptautiskās aizsardzības pieteikumu kā nepieņemamu, Federālā pārvalde balstījusies uz premisu, ka tādos apstākļos, kādi aprakstīti šī sprieduma 65. un 66. punktā, jauno M.E.O. starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir iespējams kvalificēt kā "turpmāku pieteikumu" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta izpratnē un attiecībā uz viņu piemērot šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu. Lietā C-202/23 uzdotie jautājumi ir balstīti uz šo pašu premisu.

68 Šajā kontekstā lietā C-202/23 uzdotie jautājumi jāpārformulē un jāuzskata, ka ar tiem iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu minētās direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā dalībvalstī sagatavojis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kurš jau bijis iesniedzis starptautiskās aizsardzības

pieteikumu citai dalībvalstij, ja jaunais pieteikums sagatavots, pirms otras dalībvalsts kompetentā iestāde atbilstoši šīs pašas direktīvas 28. panta 1. punktam pieņēmusi lēmumu pārtraukt iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu tā netiešas atsaukšanas dēļ.

69 Šajā ziņā jāatgādina ka Direktīvas 2013/32 2. panta q) punktā konkrēti paredzēta iespēja jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu kvalificēt kā "turpmāku pieteikumu", ja tas ir "sagatavots" pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē par iepriekšēju pieteikumu, tostarp gadījumos, kad pieteikuma iesniedzējs ir skaidri atsaucis savu pieteikumu, un gadījumos, kad atbildīgā iestāde minētās direktīvas 2. panta f) punkta izpratnē ir noraidījusi pieteikumu pēc tā netiešas atsaukšanas atbilstoši šīs pašas direktīvas 28. panta 1. punktam.

70 Direktīvas 2013/32 28. panta 1. punkta pirmajā daļā noteikts, ka tad, ja pastāv vērā ņemams iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava pieteikuma, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt izskatīšanu, vai noraidīt pieteikumu, ar noteikumu, ka atbildīgā iestāde uzskata pieteikumu par nepamatotu, pamatojoties uz tā būtības atbilstīgu izskatīšanu saskaņā ar Direktīvas 2011/95 4. pantu.

71 Atbilstoši Direktīvas 2013/32 28. panta 1. punkta otrās daļas b) apakšpunktam dalībvalstis var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ja ir noskaidrots, ka viņš ir aizbēdzis vai bez atļaujas atstājis vietu, kur dzīvoja vai tika turēts, saprātīgā laikā neinformējot par to atbildīgo iestādi, vai viņš savlaicīgi nav izpildījis ziņošanas pienākumu vai citas saistības sniegt informāciju, ja vien pieteikuma iesniedzējs pierāda, ka tas noticis no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ.

72 Turklāt Direktīvas 2013/32 28. panta 2. punkta pirmajā daļā paredzēts – dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam, kas atkal piesakās atbildīgajā iestādē pēc tam, kad ir pieņemts lēmums pārtraukt izskatīšanu, kā minēts šā panta 1. punktā, ir tiesības pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, vai iesniegt jaunu pieteikumu, kuram nepiemēro 40. un 41. pantā minēto procedūru. Atbilstoši minētās direktīvas 28. panta 2. punkta otrajai daļai dalībvalstis var, pirmkārt, paredzēt termiņu – vismaz deviņus mēnešus –, pēc kura pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu vairs nevar atsākt, vai jauno pieteikumu var uztvert kā turpmāku pieteikumu un piemērot tam šīs pašas direktīvas 40. un 41. pantā minēto procedūru, un, otrkārt, paredzēt, ka pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu var atsākt tikai vienu reizi.

73 Lai gan Direktīvas 2013/32 2. panta q) punktā nav konkrēti minēts gadījums, kad dalībvalsts, kurai pieteikuma iesniedzējs iesniedzis savu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, pieņēmusi lēmumu pārtraukt šī pieteikuma izskatīšanu pēc tā netiešas atsaukšanas, jauns pieteikums, kas sagatavots pēc šāda lēmuma pieņemšanas, arī var tikt kvalificēts kā "turpmāks pieteikums" šīs tiesību normas izpratnē. Ja tas tā nebūtu, šīs direktīvas 28. panta 2. punkta pirmajā daļā nebūtu bijis nepieciešams paredzēt, ka jaunam pieteikumam, ko iesniedz pieteikuma iesniedzējs, kurš no jauna piesakās kompetentajā iestādē pēc tam, kad pieņemts šī 28. panta 1. punktā minētais lēmums par izskatīšanas pārtraukšanu, nepiemēro minētās direktīvas 40. un 41. pantā paredzēto procedūru, kas attiecas uz turpmākiem pieteikumiem.

74 Tomēr no paša Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta formulējuma izriet, ka jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko sagatavojis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kurš jau bijis iesniedzis šādu pieteikumu, var tikt kvalificēts kā "turpmāks pieteikums" un tikt noraidīts kā nepieņemams saskaņā ar šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu tikai tad, ja tas sagatavots pēc tam, kad pieņemts galīgais lēmums par šo iepriekšējo pieteikumu. Tāpēc šī paša

pieteikuma iesniedzēja jauna pieteikuma kvalifikācija par "turpmāku pieteikumu" ir izslēgta, ja šis jaunais pieteikums sagatavots pirms galīgā lēmuma par šī pieteikuma iesniedzēja iepriekšējo pieteikumu pieņemšanas.

75 Šajā ziņā jāatgādina, ka Direktīvas 2013/32 6. pantā nošķirta starptautiskās aizsardzības pieteikuma sagatavošana, tā reģistrācija, kas jāveic attiecīgajai dalībvalstij saskaņā ar šī panta 1. punkta pirmo un otro daļu, un tā iesniegšana, kura principā ietver prasību starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam aizpildīt šim nolūkam paredzēto veidlapu atbilstoši minētā panta 3. un 4. punktam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 25. jūnijs, *Ministerio Fiscal* (Iestāde, kas var pieņemt starptautiskās aizsardzības pieteikumus), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, 87. un 93. punkts).

76 Kā Tiesa jau atzinusi, starptautiskās aizsardzības pieteikuma "sagatavošana" neprasa nekādas administratīvas formalitātes, jo šīs formalitātes jāievēro, veicot pieteikuma "iesniegšanu" (spriedums, 2020. gada 25. jūnijs, *Ministerio Fiscal* (Iestāde, kas var pieņemt starptautiskās aizsardzības pieteikumus), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, 93. punkts).

77 Ņemot vērā formulējuma "sagatavots" lietojumu Direktīvas 2013/32 2. panta q) punktā, jākonstatē – lai starptautiskās aizsardzības pieteikumu kvalificētu kā "turpmāku pieteikumu" šīs tiesību normas izpratnē, nozīme ir tikai tā sagatavošanas datumam.

78 Bez tam atbildīgās iestādes lēmums atbilstoši Direktīvas 2013/32 28. panta 1. punktam pārtraukt starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējs netieši atsaucis savu pieteikumu, nevar tikt uzskatīts par galīgu lēmumu šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē, kamēr pieteikuma iesniedzējam pieejama minētās direktīvas 28. panta 2. punktā paredzētā iespēja pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, vai sagatavot jaunu pieteikumu, kuram nepiemēro Direktīvas 2013/32 40. un 41. pantā minēto procedūru. Līdz ar to jauns pieteikums, ko pieteikuma iesniedzējs sagatavojis šādā situācijā, nevar tikt kvalificēts kā "turpmāks pieteikums" šīs direktīvas 2. panta q) punkta izpratnē un tikt noraidīts kā nepieņemams atbilstoši minētās direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktam.

79 Šajā gadījumā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka patvēruma pieteikumu Vācijas iestādēm M.E.O. sagatavoja 2020. gada 2. martā, savukārt Polijas kompetentās iestādes lēmums pārtraukt procedūru par viņa Polijas iestādēm iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu tika pieņemts tikai 2020. gada 20. aprīlī un ka piedevām šo procedūru bija iespējams atsākt. Ja tas tā patiešām ir – bet tas jāpārbauda iesniedzējtiesai –, būs jāsecina, ka M.E.O. Vācijas iestādēm sagatavotā patvēruma pieteikuma kvalificēšana par "turpmāku pieteikumu" un tas, ka šis pieteikums noraidīts kā nepieņemams, jo M.E.O. nav iesniedzis jaunus elementus vai konstatējumus salīdzinājumā ar viņa iepriekšējo pieteikumu, neatbilst Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta un 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta normām.

80 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, iesniedzējtiesai ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu minētās direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā dalībvalstī sagatavojis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kurš jau bijis iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu citai dalībvalstij, ja jaunais pieteikums sagatavots, pirms otras dalībvalsts kompetentā iestāde atbilstoši šīs pašas direktīvas 28. panta 1. punktam pieņēmusi lēmumu pārtraukt iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu tā netiešas atsaukšanas dēļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

81 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu

jāinterpretē tādējādi, ka

tam nav pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu minētās direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šai dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura iepriekšējais starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas bijis iesniegts citai dalībvalstij, kurai piemērojama Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu, noraidīts ar pēdējās minētās dalībvalsts pieņemtu galīgu lēmumu.

2) Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu

jāinterpretē tādējādi, ka

tam ir pretrunā dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu minētās direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šajā dalībvalstī sagatavojis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kurš jau bijis iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu citai dalībvalstij, ja jaunais pieteikums sagatavots, pirms otras dalībvalsts kompetentā iestāde atbilstoši šīs pašas direktīvas 28. panta 1. punktam pieņēmusi lēmumu pārtraukt iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu tā netiešas atsaukšanas dēļ.

[Paraksti]